FAMILJEN I DALEN.

—af—

Emelie Flygare Carlén.

Forts. från föreg. nr.

"Du har i stället kanske för afsigt att låta mig betala din tystlåtenhet med tre gånger så mycket som en advokat skulle taga för att ställa i ordning en affär?"

"Fy då, jag fordrar icke det ringaste; jag väntar...."

"På hvad?"

"....att farbror erbjuder sig att låna mig den summa, som utgör gamle Lönners plikt. Om hans son, styrmannen, sedan betalar in den till mig, så skall farbror få igen den. Hvarom icke, så är strunten borta."

"Och hvad begär du, att jag erbjuder dig för egen räkning?"

"Drifver jag då handel med min tystlåtenhet — jag ger mitt hedersord att icke nämma något för moster!"

Utan ett ord drog patronen upp sin plånbok och uppräknade penningarna, dem Gottlieb mottog.

"Jag ger ingen förbindelse," sade han, "ty i den händelse att jag sjelf ingenting får, vill jag icke betala dem."

"Patron Fabian teg. Men sedan han några gånger skjutit knäppet på plånboken upp och ner, yttrade han med en ton, som verkligen röjde känsla:

"Hör på, Gottlieb, jag är icke snål. Du gör mig en tjenst, då du kunde göra mig ett helvete, och jag vill vara tacksam. Har du några skulder? Din far är fattig."

"Det der är taladt såsom af en hederlig man och god slägting! Men jag var lyckligtvis nödsakad att lefva allt för sparsamt under min akademietid för att falla på det området att göra skulder.'

"Nå om du ej har skulder, så har du en framtid — du bör ej afslå mitt anbud."

"Jag afslår det också icke, ehuru jag nu ej anlitar det, ty för ögonblicket behöfver jag ingenting — så vida ej farbror, till besparande af mina fötter och dito stöflar, vill ge mig respenningar — men för den händelse, att jag får fast fot i pappas fögderi, skall jag med största tacksamhet erinra mig farbrors löfte."

"Gör det — jag lofvar dig ha godt minne."

"Ännu ett ord, farbror! Blotställ ej den hederliga qvinnan — hon blir ändå aldrig farbrors byte."

Vid dessa ord gick en askfärg öfver patron Fabians anlete, och det var med ett slags fasa han såg sig omkring.

"Åh, icke ha väggarna öron...Farbror behjertar ju min bön?"

"Helt visst...Denna qvinna har gjort mig tokig, men jag tror, att den ångest, som jag utstått sedan i går afton, nu botat mig. I alla fall går jag ej mera dit."

Visst sjöngo foglarna i "la Fontaines dal" ljufligare än vanligt, visst doftade rosarna och lavendeln friskare än någonsin, då unge herr Gottlieb i triumf återförde familjens öfverhufvud — åtminstone tyckte alla så.

Och när, utom vid Reinhards hemkomst, firades väl i det lilla röda huset en sådan högtid!

Det var ju ett rigtigt kalas! Sötgröt, fisk och kaka...gubben i högsätet...Gottlieb, (som af reskassan släppt till välfägnaden), bredvid Nanny...barnen ätande liksom de ärnat göra undan den saken för ett halft år....Calle i högtidsvästen, som Magda sytt, och med en ros i knapphålet på tröjan, en ros, som Magda brutit... Magda sjelf uppassande den gamle husfadern med ögon, händer och hela sin varelse...och ändtligen lill-Kerstin, som gick omkring och var värdinna för Gullstjernan, Karo, fåren, de begge getterna, och den gamla svarta katten..Det var makalöst!

"Och för allt detta tacka vi, näst Gud, herr Gottlieb," sade gubben, i det han med rörelse betraktade ynglingen. "Lyckliga de föräldrar, som ega en sådan son!"

"Fader Lönner," sade Gottlieb med en vänlig blick omkring sig, "har ej skäl att afundas dem!"

"Det är sant!" svarade han och han nickade ömt och högtidligt åt alla sina älskade.

Senare, då gamle-far gått till hvila i den kära säng, som nu blifvit honom dubbelt kär, och medan Magda satt bredvid honom och pratade och Calle täljde barkbåtar åt barnen, sutto Gottlieb och Nanny nere vid källan.

De tycktes i afton icke hafva mycket att säga hvar andra, åtminstone kunde man tro det, ty Nanny letade träget efter fyrväpplingar och Gottlieb blåste, såsom han barnsligt brukade, i ett stort blad.

Solen började dala till nedgång. Hennes röda sken föll öfver flickans bleka, fina ansigte.

"Jag är ledsen," sade slutligen Gottlieb, som, bortkastande bladet, tog på sig en rigtigt förståndig min, "jag är ledsen, att vi ej fingo tid att fortsätta våra öfningar — men på det hela mitt barn, är du kunnig nog."

"Mer än nog!" svarade Nanny sakta.

"I synnerhet för skolan!"

"Ja, isynnerhet för den!"

"Men du svarar så tankfullt och likgiltigt — du är icke sådan, som du brukar vara."

"Jag vet icke annat...men när Gottlieb säger det, är det väl sant. Sedan man först varit mycket glad — såsom jag varit i dag — och derefter blik lika ledsen som man förut varit glad, så går det väl så, att man tappar modet."

"Men lilla Nanny, du visste ju, att jag skulle resa!"

"Jag visste icke, att det skulla ske i morgon."

"Icke jag heller, då vi i går träffades. Men emedan jag beslöt att gå med ångfartyget, ser du...."

"Ja, ja!"

"Och dessutom, hvad gör ett par dagar, när man ändå måste skiljas...."

"....för att aldrig mer återse hvar andra!"

"Det är visst rätt, att du ej fäster dig vid något återseende. Emellertid...."

Den unga flickan såg frågande upp.

"Vet du, Nanny, det är underbart, att vi, som, förra gången jag var här, träffades fjorton dagar, och denna gången endast fyra, så mycket kunna hålla af hvar andra!"

"Nej, det är naturligt: folk, som råkas i sällskap, få kanska icke på sex månader säga hvar andra så mycket som vi ibland sagt på ett par timmar. I början träffades vi hvar afton, sedan både morgon och afton, och....

"...och slutligen både morgon, middag och afton!" inföll Gottlieb skrattande. "Sannerligen har du icke rätt, Nanny — om vi summerade i hop alla mötena under blott första perioden af vår bekantskap, efter ett i veckan, så skulle vi varit bekanta nära nog ett helt år."

"Åh, mycket längre!" svarade Nanny, äfven leende.

"Och som vi hållit ord att ej bli kära i hvar andra, så skiljas vi nu väl med ömhet och saknad, men ej med förtviflan och, desto bättre, ej heller med de förebråelser, som vi kanske eljest haft att göra och afhöra."

"Ack ja, det var allt för väl, att...att..."

Nanny kunde ej tala ut.

"Vi behöfva ju icke dölja för hvar andra, att den de öfverenskommelsen verkligen var något vågad — för min del är jag icke stoltare än att jag erkänner, att den icke varit så alldeles lätt att hålla."

"Men då Gottlieb i alla fall hållit den, så är det bra så som det är."

"Ja visst, det inser jag nog — och ändå är det icke bra som jag ville ha det."

"Hur bra vore då det?"

"Sannerligen jag det sjelf rätt vet! Men i fall jag egde någon säker ställning..."

Nanny sänkte ögonlocken djupt ned öfver de förrädiska ögonen, men det skedde ej fortare, än att Gottlieb märkte det en stråle af plötslig glädje tindrat upp i dem.

"Du vill då icke hjelpa mig att gissa hvad jag skulle göra, i fall jag vore oberoende?"

"Nej," svarade den unga flickan med fasthet, "det skulle ej tjena till något! Och när jag får höra, att Gottlieb erhållit den rika frun, som vi kommit öfver ens om, skall jag glädja mig deråt."

"Och den rika frun kostar dig icke ens en half suck?"

"Nej, icke om hon gör Gottlieb lycklig."

"Du talar, Nanny, liksom du icke älskade mig!" utbrast Gottlieb häftigt, totalt glömmande alla föresatser.

"Gör jag det då?" frågade Nanny rodnande. "Jag tror icke sjelf, att jag kan vara så tokig!"

"Men jag tror det, jag — eller förmår du neka, att ditt hjerta är mitt?"

"Jag hvarken nekar eller erkänner!" svarade Nanny med en blick, som hejdade ynglingen. "Hvad som rör mitt hjerta, sköter jag sjelf om; men så mycket är säkert, att icke blir det jag, som genom någon enfaldig svaghet narrar Gottlieb att glömma vår kloka öfverenskommelse."

"Ack, Nanny, hvad du är förståndig och ädelsinnad....Behåll din hemlighet — jag hade orätt i att vilja locka den från dig. Men så högt värde har du i mina ögon, att, om jag en dag får följa min böjelse, så kommer jag tillbaka!"

"De orden vill jag glömma, ty jag anser dem för de sämsta, som Gottlieb sagt."

"Min själ, har du icke åter rätt! Men jag sade hvad jag tänkte, och jag kan icke hjelpa, att jag just kom att tänka på, att du alldeles förträffligt skulle passa till min hustru."

Vid det sista uttrycket spratt Nanny högt till, och hennes ögon svarade med en förebråelse bittrare än ord.

"Jag tror bestämdt, att jag är tokig; jag vill förbättra mitt fel, och i stället...Det är så godt, att jag genast går, ty eljest..."

"Nå eljest?"

"..tar jag dig, vid gud, i famn, och svär på, att jag — så sant jag är hederlig karl — älskar dig så som om du redan v o r e min hustru... Och nu...det må bära eller brista...men jag står icke längre emot..."

Och Gottlieb gjorde bokstafligen hvad han sagt.

"Ack, ack," utbrast Nanny, på en gång gråtande och leende, 'detta är ju alldeles vettlöst!"

"Nej, tvärt om är det gudomligt!"

"Men i morgon kommer ångern."

"Icke för mig, Nanny! På heder och tro, min lilla fru assessorska, det skall gå förträffligt — vi äro arbetsamma, ha få behof och det är så öfvermenskligt roligt att vara kär!"

"Men..."

"Se så, lägg bort det ordet — sedan jag tagit mitt beslut, känner jag icke till något men. Och som vi icke behöfva stora omkostnader för bosättningen, så behöfva vi ej heller låta vår skönaste tid gå bort i fåfäng väntan; om ett år eller två låta vi presten läsa vigseln öfver oss, och dermed tar jag dig under armen och spatsera ut ur din dal att med glädtigt mod möta hvad vår Herre behagar sända oss."

Nanny, som länge bjudit till att akta sig för berusningar, blef dock allt mer och mer indragen i den — och sammankomsten slöts med en ny öfverenskommelse, motstridande den förra, nemligen, att de e v i g t skulla älska hvar andra.

Tills vidare borde likväl denna förändring vara känd af endast dem sjelfva.

17.

Reinhard.

Hösten var kommen.

I Dalen lågo hela högar af gulnade löf. Foglarne hade tystnast, gräset vissnat och regn och storm uppgrumlat källan.

Men fastän allt i naturen bådade förödelse och förvandling, sågs likväl glädjen gästa der inne vid härden, ty den unge husfadern hade nyss anländt, och midt i kretsen af de sina, med armen omkring sin unga hustru, afhörde han berättelsen om de både smärtsamma och glada tilldragelser, som egt rum.

Så snart gubben slutat — det var han, som förtaljde — gick Reinhard fram och tryckte häftigt den gamle fadern i sin famn.

"Hvilket odjur har tillställt detta?" sade han. "Jag anar något jag...Föra bort i fängelse en så gammal man — och jag var icke hemma, jag kunde icke försvara er, stackars qvinnor, då ni måste se en sådan syn!" Och medan han talade, svälde ådrorna högt i det ståtliga, manliga ansigtet.

En låg hostning från en annan sida af rummet kom Reinhards blick att flyga dit.

"Jag förstår dig, min Calle. du hade velat göra mycket.... och du har så gjort. Jag hade orätt — förlåt mig det, Calle — i att säga det qvinnorna voro ensamma."

Härvid gick den länge, kraftfulle mannen, hvars väderbitna kind blossade af en stark rörelse, bort till den del af rummet, hvarifrån hostningen hörts, och räckte handen till Calle, som, gulnad likt löfven der ute, låg hopkrupen på soffan och blickade på dem, som voro friska och glada.

Starkars Calle — dag från dag vissnade han allt mera bort, och allt fastare blef hans tro på röstens spådom.

Då Reinhard räckte honom handen, svarade han blott med ett kort: "Tack!"

"Så het du är — kors, du har ju rigtig feber ....nå, jag far väl till staden och talar med doktorn."

Vid detta förslag började Calle småskratta på gamla viset. "Det lönar sig visst!" sade han.

"Visst må det löna, käre Calle!" yttrade Magda, som äfven kom bort till den mörka vrån. "Reinhard har rätt!"

"Ja, det har han alltid haft!" menade Calle med en viss för honom främmande häftighet. "Du kan gerna göra mig emot, om bara det är honom till behag!"

"Hvad nu, Calle — håller du icke af din bror?" yttrade Reinhard, och i det samma vexlade han behändigt och, såsom han trodde, obemärkt en kyss med sin hustru: den raske sjömannen var i allmänhet något skygg för att låta andra se bevisen på hur kär han ännu var.

"Han I icke hela rummet att kyssas i!" sade Calle tvärt. "Jag gitter ej se, att I ska' ställa er framför mig!"

"Kanske du är afundsjuk?" inföll brodern skrattande; han hade icke lagt någon vigt vid Calles yttrande.

Men Calle reste sig upp, såg honom rätt i ansigtet och svarade:

"Ja!"

"Nå, hvarför det då, Calle?"

"För det, att jag icke tål att se Magda kyssa någon....Är det icke sant, Magda — du mins hurudan jag var den gången, då patron ville köpa en kyss af dig?"

"Hvad i herrans namn är det han pratar för galenskaper — jag tror, att hjernan tagit läck på pojken....köpa en kyss af Magda....stackars Calle!"

"Ljuger jag, Magda? Svara du!"

"Ack, Fader i himlen, så du berättar en sak, Calle! Du skulle väl först ha sagt hur det kom till, och...." Magda rodnade och bleknade och fick i hastigheten sjelf icke rätt på bästa ordet.

"Men kan det då vara sanning?" utbrast Reinhard, och hans ögon började gnistra på ett märkbart sätt.

Magda, som återvunnit sin fattning, berättade nu okonstladt hela händelsen.

Några minuter efter det hon slutat, förblef Reinhard stum. Derpå yttrade han utan synbar rörelse:

"Det är nu så mycket vissare, att den....den ....lika godt....att patron haft sin hand med i fars olycka!"

"Ja, så säkert," svarade gubben afledande, "som att den unge mannen, hvilken vi nyss talte om, ensam utverkade min befrielse! Jag ville, att du känt herr Gottlieb — det var en hederlig yngling."

"Det skall jag också säga honom i brefvet, som jag skrifver....Men bara icke han också hade en tanke bredvid?"

"Åtminstone icke på mig!" svarade Magda, och lät en skälmsk blick falla på Nanny.

"Åhå, ser man väl....nå, Nanny har blifvit så stor och vacker, att hon nog tål att se på! Men jag kan icke hjelpa, att jag än en gång kommer till baka till patron...."

"Men nu höra vi hellre på några roliga historier, som du berättar oss!" Och Magdas blick var så bedjande, att den äkta mannen genast förstod den, och derför, så länge han satt inne hos far och syskonen, talades ej om annat än hans resor och affärer, mellan det att han lekte med barnen och berättade för dem ett par sagor, till hvilka de andra med icke mindre nöje lyssnade.

Ändligen var tiden för de äktenskapliga förtroendena inne. Den unga kolonien hade gått till hvila, och markarne voro ensamma.

"Seså, Magda lilla, nu skall du ge mig en rigtig kvss! Gud välsigne dig för hvar stund, som du gjort till helgdag för mig! Sedan han vräkt omkring på sjön en sju a åtta månader och frestat alla slags väder och vind, smakar det något härligt att gå i hamn och förtöja sig hos en vacker, modig och godsint hustru!"

"Är det då alldeles fullkomligt sant, att du håller mig lika kär som i begynnelsen?"

"Har du då icke hittat några lyckoblad i sommar, efter du frågar mig så?"

I stället för svar sprang Magda bort och tog ned ett gammalt kompassfodral, som stod på hörnet af skåpet. "Se här...." Hon höll fram en hel hand full med torra klöfverblad."

"Nå, hafva de icke svarat, de?"

I detta kompassfodral förvarade Magda så att säga, sjelfva blomman af sin husliga lycka. Från första året af deras äktenskap hade den unga hustrun under mannens frånvaro sökt dessa lyckans symboler, och så länge hon hittade dem, var det ett tecken till hans fortfarande kärlek och tro. Och alla år var Magdas skörd lika stor.

Då mannen nu så gladt och trovärdigt frågade: "Nå, ha de icke svarat, de?", kastade sig Magda om hans hals och böjde hans hufvud till baka, medan hon mycket noga betraktade honom.

"Åh, jag skall väl bli bättre i morgon, då jag rigtig fått finraka mig!" menade Reinhard, och kråmade sig litet smått i den blå kavajen.

"Ack, du är så bra, att om du vore bättre, vore det vådligt....Men, Reinhard lille, du har icke mätt barnen ännu och sett hur långt de vuxit öfver märket — det plär alltid vara det första du gör."

"Men den här gången togo ni också emot mig med så märkvärdiga underrättelser, att jag glömde ailt det vanliga. Innerligt bedröfvad blef jag att se vår käre Calle göra sig klar till den sista seglatsen — nog var han litet skral förra vintern, men det gick snart öfver."

"Under vår bekymmersamma tid förtog han sig med arbete, och se'n har han varit så vårdslös om sig, och se'n....ja, ja, det är något konstigt med den snälle gossen."

"Hvad för konstigt? Han har aldrig varit så rigtig — menar du, att det tagit till?"

"Åh nej, det var just icke det...."

"Men så säg då!"

"Skratta bara icke åt mina inbillningar och blif ej ond på stackars Calle! Det är så, att.... att han håller mig litet för mycket kär, och det tär på honom, fastän han icke sjelf förstår det."

"Hvad du der säger, är ej att skratta åt — det slår mig nu för minnet hur underlig han såg ut, då han rakt fram sade ifrån, att han blef afundsjuk, när jag kysste dig. Arme gosse, skulle jag kunna bli ond på honom, som visst icke haft en half tanke på att förnärma vare sig mig eller dig!"

"Nej, aldrig! När jag i somras satte några syrener i muggen åt honom, var det allt det goda han visste, liksom det nu är hans högsta goda, att jag bäddar åt honom, ger honom dricka och ibland sjunger en vers för honom eller läser ett kapitel ur bibeln."

"Herre gud, en sådan kärlek är blott som en vacker ros, den man luktar på, för att friska upp sinnet. Han må också gerna ha sin kärlek i fred! Den skall göra honom glädje till hans sista stund — och aldrig vill jag ens så mycket som ta dig i hand, då han ser det.

"Så ädel du är! Och jag får alldeles vara sådan som jag har varit?" Vid denna fråga strök Magda en tår från de långa ögonhåren, och innan Reinhard hann svara, tillade hon: "Du må lita på, att jag vet hur jag handlar — jag vill blott, att han skall känna någon liten lycka på jorden, han, som annars är så ensan i sitt sinne."

"Gör alldeles så som du vill och behagar, mitt hjerta! Du vet, att jag har sådan lit till dig som till min egen själ. Men om jag varit mild mot Calle, som ej vill göra mig någon orätt, åtminstone med vett och vilja, så är jag icke så blödig mot den, som på allt sätt vill handla olofligt!"

Vid denna inledning märkte Magda rätt väl, att hon måste fram med allt. Och allt kom också fram.

Men hon blef dervid mer förskräckt öfver mannens tystnad, än hon skulle blifvit, om han brusat ut, ty Reinhard hade, då han blef vred, ett sätt att tiga, som var tusen gånger vältaligare än allt raseri.

"Jaså, han kom in genom fönstret för att fresta dig till affall, sedan han fått far dit han ville ha honom....Godt, att den hederlige unge mannen vakade."

Detta var allt hvad han yttrade om saken. Och när både den nästföljande och derpå följande dagen förgingo, utan att patronens namn ens nämndes, så tänkte Magda, att Reinhard blifvit mägta klok, och det kanske till och med harmade henne en liten smula, att patronen ej fick någon näsbränna.

18.

En timmes regering.

Patron Fabian, som under hela långa hösten varit sin "töta" Ultenies ödmjuke slaf, och derför blifvit allt mera trampad i stoftet, fick efter underrättelsen om styrman Lönners hemkomst en beständig feber. Han hade ej mer någon ro i sjelfva sofstolen, ty sofvande eller vakande såg han jemt samma syn: styrman Lönners hufvud instickande genom dörren.

Han blef nu i en hast lika begifven på resor som han förut varit begifven på stillhet, och kände sig trygg, endast då han var aflägsnad hemifrån, ty det visste han, att styrman Lönner hade för mycken heder att lägga sig i försåt för honom.

(Forts.)

Förlorade

Ena Armens Bruk. Hjärtlidande.

Kunde ej äta, sofva eller gå.

Dr. Miles' Heart Cure Botade Fullkomligt.

"Om det ej varit för Dr. Miles' Remedies vore jag nu ej här för att skrifva dessa rader. För två år sedan i Juni förlorade jag venstra armens bruk, kunde ej använda den och ej röra den utan tillhjälp af den högra. Mi t hjärta var så svagt, att jag ej kunde sofva om nätterna, ty det kändes som om jag skulde kväfvas. Jag var alldeles ur humör och kunde ej äta. Jag blef så svag att jag ej kunde gå utan att stuppla som en drucken och min läkare sade sig ej kunna göra något för mig. Jag plågades så, att jag blef nästan vild. Jag kunde hvarken taga opium eller morphine, ty det gjorde mig bara sämre. Så kom jag att tänka på Dr. Miles' Heart Cure och ju mer jag tänkt därpå, ju mera ifrig blef jag att försöka det. Jag skref till Dr. Miles' Medical Co. och had om råd samt fördjupade till punkt och prick. Jag är glad att jag gjorde så, ty jag är nu fullkomligt frisk; kan gå och efterse mitt utan att det bekommer mig något. Jag kan äfven använda armen lika bra som någonsin. I han ej tro hur tacksam jag är för dessa utmärkta mediciner — Dr. Miles' Heart Cure och Nervine. Jag anser Dr. Miles' hemmedel de bästa i världen, och skulle jag åter blifva sjuk kommer jag att taga min tillflykt till Dr. De hjälpte äfven min dotter Vida så underbart att jag för länge sedan borde skrifvit och tackat Er, men jag ville vara säker på att hon var fullständigt kurerad, hvilket jag nu med säkerhet vet". Mrs. Frank Loomis, Allen, Mich.

Alla apotekare säija och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co. Elkhart, Ind.

Ordböcker.

Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk.

Med fullständig uttalsbeteckning, ordlista öfver amerikanska ord, fraser, förkortningar, samtalsöfningar och ordspråk, tillsammans med utförliga underrättelser rörande brefskrifning, omfattande affärsbref, rekommendationsbref etc., med formulär både på svenska och engelska, utgifven af Fred Lönnkvist, Ph. D. Rikt illustrerad, 342 stora kvartsidor. Elegant inbunden.....$1.25

Praktisk Svensk-Engelsk.

30,000 svenska ord öfversatta till engelskan. Utgifven af Otto Chils. Tredje upplagan. Inbunden..$1.00

Burt's Svensk-Engelsk och Engelsk Svensk Ordbok.

Reviderad och förökad innehållande 735 sidor. Tydlig stil, vackert tryck å godt papper och särdeles smakfullt inbunden. Pris endast.....75c

Svensk-Engelska och Engelsk-Svenska Fick-Lexikon. Ni behöfver et dagligen. Klothband.....50c
Do., fint läderband, guldkantar.....75c

Denna lärorika lilla bok innehåller 18,000 svenska ord med förklaring på engelska och 20,000 engelska ord med förklaring på svenska. Detta är en oumbärlig bok. Förutom Lexikon innehåller denna bok följande värdefulla afdelningar: Svensk-Engelsk Brefställare, Etikett, Formulär för kontrakt, Porto å böcker och tidningar, Vigt och mått-tabeller, Rättskrifningslära, huru att erhålle en U. S. patent och hundra andra interessanta regler. Dessa Lexikon ha dubbelt register i marginalen, så att ni på ett ögonblick kan finna det ord som önskas.

Vi hafva äfven dessa Lexikon i särskilda band till följande priser:
Svensk-Engelsk, klotband.....25c
do Läderband, guldsnitt.....50c
ångelsk-Svensk, klotband..... 25c
do Läderband, guldsnitt..... 50c

Sändes portofritt vid beloppets emottagande i money order eller frimärken.

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720—724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Flere Hundrade

Förträffliga svenska böcker säljas nu till halft pris. En stor del af dem kan räknas till det bästa i svenska literaturen. — Skrif genast efter lista till

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Svensk Bokhandel.

LISTA NO. 1.

Ordbok. *Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk.* Med fullständig uttalsbeteckning, äfvensom med utförliga underrättelser rörande brefskrifning, omfattande affärsbref, umgängesbref, rekommendationsbref etc., med formulär både på svenska och engelska, utgifven af *Fred Lönnkvist.* Rikt illustrerad. 342 stora kvartsidor, elegant inb.....$1.25

Ordbok. *Svensk-Engelsk och Engelsk-Svensk.* Reviderad och tillökad, innehållande 735 sidor. Smakfullt inb. 75c

Ordbok. *Svensk-Engelsk.* Fick-format. Innehållande omkring 18,000 svenska ord med engelsk tolkning, jemte svensk-engelsk brefställare, etikettens regler eller sättet att vara, allmännyttiga underrättelser, affärsformulär, m. m. 2¼x5⅝ tum. 192 sidor. I fint clothband.....25c
Do., Marocco band med guldsnitt...50c

Engelsk-Svensk. Fick-format. Clothband.....25c
Do., Marocco band med guldsnitt...50c

Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk. Fick-format. Clothband.....50c
Do., i marocco.....75c

Swedish-English Conversations Teacher med fullständig uttalsbeteckning. En vägledning för nybegynnare, invandrare och andra, som inom kort tid vilja lära sig läsa, skrifva och tala det engelska språket. Pris i papperomslag.....35c
Do., i clothband.....75c

Nilsson, Olaf A. *Nordamerika.* Geografisk och statistisk handbok för Amerikas svenskar. 224 sidor.....40c

Guttarklangen. En samling af lifliga sånger satta med ackompagnemang för guitar. Vackert bunden i cloth....75c
Do., i marocco med guldsnitt....$1.00

Strömkarlen. Praktisk lärobok för violin.....50c

Svenska Bilder och Vrångbilder. Humoresker, skizzer och berättelser, af Sigurd. I-II del. 390 sidor.....60c

Sällskapsspelet "Vitterlek" är ett familjetidsfördrif, hvari så väl äldre som yngre kunna deltaga. Tryckt i två färger. Pris pr. lek.....40c

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
720-722-724 So. 4. St., - Minneapolis, Minn.